

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Vladimir Timofti, Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Antoci Maria în numele inculpatului Mîța Veaceslav și de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

Mîța Veaceslav XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:1. 23.04.2014 - 31.07.2015 (*prima instanță*);

2. 22.08.2015 - 21.12.2015

09.06.2016 - 03.10.2016 (*instanța de apel*);

3. 22.02.2016 - 17.05.2016

03.10.2017 - 13.12.2017 (*instanța de recurs*).**CONSTATĂ :**

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 31 iulie 2015, Mîța Veaceslav a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 173 Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Mîța Veaceslav, *de către organul de urmărire penală, a fost învinuit* în faptul că între anii 2009-2014, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale, manifestând comportament agresiv verbal și nonverbal care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, a șantajat-o pe XXXXX, amenințând-o că va aplica violență asupra soțului ei XXXXX, cu răspândirea știrilor defăimătoare cu privire la persoana ei, ce vizează infidelitatea conjugală a acesteia, astfel determinând-o la mai multe raporturi sexuale și alte acțiuni cu caracter sexual nedorite. În aceeași perioadă de timp, după ce victima XXXXX a refuzat categoric să întrețină raporturi sexuale cu inculpatul, ultimul în vederea realizării acestui scop a continuat s-o șantajeze amenințând-o cu violența aplicată asupra rudelor apropiate și cu răspândirea unor știri defăimătoare cu privire la persoana ei.

De către organul de urmărire penală, acțiunile lui Mîța Veaceslav au fost încadrate în baza art. 173 Cod penal – hărțuire sexuală.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 173 Cod penal, cu stabilirea față de acesta a pedepsei sub formă de amendă.

Apelantul a indicat că în cadrul procesului penal s-a stabilit că inculpatul și partea

vătămată, de comun acord, s-au angajat într-o relație extraconjugală, temei servind stilul de viață marcat de infidelitate al inculpatului, care anterior mai fusese angajat în relații similare, dar și faptul că viitorul soț al părții vătămate permanent se afla în Italia.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont că legislația în vigoare protejează libertatea sexuală a persoanelor, motiv pentru care relația dintre inculpat și partea vătămată fiind începută de comun acord, a suferit modificări în momentul în care soțul părții vătămate s-a întors din străinătate și a decis să se căsătorească cu ultima.

În acest context, apelantul a considerat că instanța de fond nu a ținut cont de declarațiile părții vătămate, că aceasta în momentul în care a decis să se căsătorească i-a comunicat inculpatului că dorește să întrerupă relația, dar acesta prin amenințarea cu aplicarea violenței și cu difuzarea informației privind infidelitatea ei i-a creat o stare degradantă și umilitoare, însuflându-i temerea că în cazul în care această informație ar ajunge la cunoștința soțului său, acesta ar putea renunța la intenția de a crea o familie comună cu aceasta, în condițiile în care ultima era însărcinată, având nevoie de un întreținător la acea etapă. Astfel, ea a fost nevoită să continue relațiile sexuale cu inculpatul, având ca principal motiv frica că acesta ar putea comunica informații ce dovedesc infidelitatea sa soțului ei.

Suplimentar, apelantul a invocat că comportamentul agresiv al inculpatului față de partea vătămată rezultă nu doar din declarațiile acesteia, ci și din conținutul mesajelor în adresa părții vătămate și soțului acesteia care confirmă declarațiile părții vătămate, conform cărora inculpatul a amenințat-o în privința soțului său.

Apelantul a subliniat că toate mijloacele de probă administrate în cauză confirmă declarațiile date de partea vătămată, iar faptul că aceasta a fost manipulată de inculpat rezultă din circumstanțele cauzei și anume din faptul că inculpatul anterior a mai fost implicat în astfel de cazuri, inclusiv cu colegii de serviciu, dar mai cu seamă prin rapoartele de evaluare psihologică, prin care s-a stabilit că XXXXX manifestă semne specifice persoanelor abuzate, simptomatologia sindromului stresului posttraumatic, asociat cu stări depresive, obsesive, necesitând recuperare medicală și psihoterapeutică.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel și de către avocat în numele părții vătămate, care a solicitat casarea acesteia și dispunerea condamnării inculpatului.

Apelantul a invocat că declarațiile inculpatului constituie o modalitate de apărare, iar vinovăția acestuia a fost dovedită prin probele administrate, și anume: procesul-verbal de sesizare cu privire la săvârșirea infracțiunii din 06.02.2014, declarațiile martorului XXXXX, descifrarea mesajelor, rapoartele de expertiză, declarațiile părții vătămate, raportul de evaluare psihologică, potrivit căruia se confirmă starea depresivă a părții vătămate prin tulburări psihoemoționale ca urmare a șantajului, amenințărilor, intimidării și insultarea din partea inculpatului, declarațiile martorilor Teslaru A. și Blihar A.

Suplimentar, apelantul a invocat că părăsirea inculpatului în legătură cu formarea unei relații cu un alt bărbat l-a enervat foarte tare și a generat un șir de amenințări trimise atât în adresa părții vătămate, cât și a rudelor acesteia, cu scopul de a o determina să se despartă de soțul ei și să fie cu el.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2015, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a statuat că instanța de fond, la rândul său, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul urmează

a fi achitat de sub învinuirea ce i-a fost adusă, împrejurările fiind elucidate și constatate din totalitatea de probe acumulate la dosarul respectiv, fiind corect apreciate.

Instanța de apel a considerat că atât organul de urmărire penală, cât și acuzatorul de stat nu au prezentat probe convingătoare care să confirme faptul că comportamentul inculpatului a produs în detrimentul părții vătămate oricare efecte de natură psihologică, cum ar fi: depresie, șoc, negare, stres, tulburări ale somnului, teamă, frustrare, rușine, atacuri de panică, caracteristice hărțuirii sexuale, or potrivit raportului de expertiză nr. 224a-2014, "*expertizata etalează cu un flux emoțional pronunțat, este tensionată, uneori plânge, dispoziție instabilă și stresată, nu poate confirma că toate acestea sunt în legătură cauzală cu acțiune inculpatului și nu cu starea tensionată care exista în familie, având probleme familiale din cauza celor întâmplate*".

Suplimentar, instanța de apel a reținut că inculpatul nu a negat faptul expedierii a careva mesaje în adresa soțului părții vătămate și nici nu ascundea relațiile care existau cu partea vătămată, exprimându-și dragostea față de ea în prezența altor persoane, dorind ca aceasta să-i spună soțului său adevărul, nu a ascuns acest lucru nici atunci când a fost întrebat de soțul acesteia privitor la relațiile cu partea vătămată.

În acest context, instanța de apel a considerat că expedierea mesajelor de către inculpat nu poate fi calificată ca o infracțiune, mai mult că în textul acestora nu s-au stabilit careva amenințări directe în privința părții vătămate.

Statuând asupra celor constatate, instanța de apel a conchis că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 173 Cod penal, acesta având un comportament deosebit față de partea vătămată și copilul ultimei, iar faptul că partea vătămată nu dorea să se vadă cu inculpatul sau imposibilitatea acesteia de a întrerupe relațiile cu acesta nu a fost confirmată, or ei se întâlneau de fiecare dată când ea avea posibilitate.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procuror, care în temeiul prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În motivarea cererii depuse, recurentul a invocat următoarele:

- probele administrate și cercetate pe caz stabilesc cu certitudine că nu sunt prezente careva dubii în probarea învinuirii, motivarea instanței de apel reprezintă doar niște versiuni înaintate din oficiu în favoarea inculpatului, care nu au nici un suport probatoriu, deoarece vina lui este dovedită prin depozitiile părții vătămate, audiată în ședința de judecată;

- instanțele de fond și apel nu au ținut cont de declarațiile părții vătămate, potrivit cărora în momentul în care a decis să se căsătorească, i-a comunicat inculpatului că dorește să întrerupă relația, dar acesta prin amenințare cu aplicarea violenței și cu difuzarea informației privind infidelitatea ei i-a creat o stare degradantă și umilitoare, insuflându-i temerea că în cazul în care această informație ar ajunge la cunoștința soțului său acesta ar putea renunța la ideea de a crea o familie comună cu aceasta, în condițiile în care ultima era însărcinată și avea nevoie de un întreținător la acea etapă. Astfel, partea vătămată a fost nevoită să continue relațiile sexuale cu inculpatul, având ca principal motiv temerea că acesta ar putea comunica soțului ei informații ce dovedesc infidelitatea sa;

- comportamentul agresiv al inculpatului față de partea vătămată rezultă nu doar din

declarațiile acesteia, ci și din mesajele expediate pe telefonul părții vătămate și soțului acesteia, care confirmă declarațiile părții vătămate, conform cărora inculpatul a amenințat “că-l va exploda” pe soțul său;

- prin rapoartele de evaluare psihologică s-a stabilit că XXXXX manifestă semne specifice persoanelor abuzate, simptomatologia sindromului stresului posttraumatic, asociat cu stări depresive, obsesive, necesitând recuperare medicală și psihoterapeutică;

- faptele și constatările expuse în actul de învinuire se demonstrează prin probe materiale, și anume: procesul-verbal de sesizare cu privire la săvârșirea sau pregătirea de săvârșire a infracțiunii din 06.02.2014, întocmit de către OUP al IP Ciocana mun. Chișinău, I. Munteanu, conform căruia s-a consemnat plângerea cet. XXXXX, în care reclamă acțiunile ilegale ale inculpatului, despre care declară că a hărțuit-o sexual; declarațiile părții vătămate XXXXX, ale martorului XXXXX; raportul de evaluare psihologică efectuată de către psihologul Șevcenco O., conform căruia s-a stabilit că XXXXX manifestă semne specifice persoanelor abuzate - simptomatologia sindromului stresului posttraumatic, asociat cu stări depresive, obsesive, necesitând recuperare medicală și psihoterapeutică.

Apelantul a conchis că instanța de apel nefundat a dat prioritate probelor apărării, în detrimentul probelor acuzării, care demască acțiunile ilegale ale inculpatului și care demonstrează vinovăția ultimului.

5.1. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recurs ordinar de către avocat în numele părții vătămate, care a solicitat casarea acestora și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond.

În motivarea cererii depuse, recurentul a invocat următoarele:

- instanțele de judecată nu au luat în considerație motivele invocate atât în apelul avocatului, cât și al procurorului;

- fiind audiat, inculpatul a recunoscut că între el și partea vătămată au existat relații tensionate din momentul când partea vătămată a decis să întrerupă relațiile cu el, iar faptul că a fost părăsit pentru un alt bărbat l-a enervat foarte mult și a generat un șir de amenințări expuse în adresa părții vătămate, cât și a rudelor acesteia, cu scopul de a o determina să se despartă de soțul ei și să fie cu el pentru a întreține relații sexuale;

- vinovăția inculpatului a fost dovedită prin probele administrate, și anume: procesul-verbal de sesizare cu privire la săvârșirea infracțiunii din 06.02.2014, potrivit căruia s-a consemnat plângerea depusă de partea vătămată, reclamând asupra acțiunilor de hărțuire sexuală; declarațiile martorului XXXXX, care a relatat că după ce s-a întors din Italia a primit numeroase mesaje pe rețelele de socializare cu un conținut umilitor în adresa acestuia, a fost telefonat și înjosit verbal, pe telefonul soției sale veneau mesaje în timpul zilei și nopții cu un conținut umilitor, iar după recepționarea acestor mesaje partea vătămată plângea și era în stare de depresie profundă;

- hărțuirea sexuală se confirmă prin descifrarea mesajelor trimise de inculpat, care sunt anexate la dosar, mesaje cu conținut disprețuitor, de șantaj, discreditări, zvonuri, critici aduse vieții private, insulte, calomnii, cu utilizarea cuvintelor obscene, reproșuri și amenințări, iar o parte din acțiunile de hărțuire sexuală a avut loc în prezența copilului minor, însă acesta este prea mic pentru a putea depune mărturii în instanța de judecată;

- probele din dosar, depozițiile martorilor, descifrarea mesajelor, rapoartele de expertiză, declarațiile părții vătămate demonstrează comiterea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de

art. 173 Cod penal, de asemenea raportul de evaluare psihologică confirmă starea depresivă a părții vătămate, tulburările psihoemoționale ca urmare a șantajului, amenințării, intimidării, insultării din partea inculpatului.

- fiind supusă evaluării psihologice, s-a concluzionat că partea vătămată manifestă semne specifice persoanelor abuzate, necesitând recuperare medicală și psihoterapeutică, însă instanța de fond a motivat în sentință că nu s-a stabilit nici o tulburare - depresie, stres, tulburări de somn, teamă, rușine sau altele;

- potrivit declarațiilor martorului Teslaru A., inculpatul a amenințat partea vătămată prin mesaje trimise și pe telefonul ei, iar martorul Blihar A. a declarat că pe timpul nopții a fost telefonată de către XXXXX, care plângea și i-a comunicat că de la întoarcerea lui XXXXX din Italia până în prezent este șantajată, amenințată de către inculpat. Ulterior l-a sunat pe acesta întrebându-l de ce are un astfel de comportament față de partea vătămată, la care ultimul i-a răspuns că ea singură este vinovată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 mai 2016 au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției adoptate, **referindu-se la soluția adoptată de către instanța de fond**, instanța de recurs a reținut că aceasta nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu, fără a indica motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării, în special declarațiile părții vătămate și ale martorului XXXXX, fișierele cu mesaje telefonice, raportul de evaluare psihologică a părții vătămate.

În același context, instanța de recurs a reținut că prima instanță, la rândul său, a constatat că „*din declarațiile părții vătămate nu s-au stabilit careva acțiuni ale inculpatului care ar umili, insulta, jigni etc.*”, apoi s-a contrazis statuând că „*partea vătămată totuși, în consecința acțiunilor inculpatului, avea frică ca soțul său să nu afle despre relația ei cu inculpatul...*”, și iarăși că „*nedorința părții vătămate de a se vedea cu inculpatul sau imposibilitatea de a refuza să continue relațiile cu inculpatul, în ședința de judecată nu a fost confirmată...*”.

Instanța de recurs a reținut că, potrivit rechizitoriului, inculpatul este învinuit că a comis infracțiunea prevăzută de art. 173 Cod penal, componentă conform căreia hărțuirea sexuală reprezintă manifestarea unui comportament verbal sau nonverbal, care lezează demnitatea persoanei ori creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie sau insultătoare, cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin amenințare, constrângere, șantaj.

În contextul respectiv, referindu-se la jurisprudența națională în cazul infracțiunii prevăzute de art. 173 Cod penal, instanța de recurs a relevat că constrângerea prin șantaj se exprimă în amenințarea cu divulgarea informațiilor care, devenind cunoscute, pot prejudicia onoarea și demnitatea victimei sau a persoanelor apropiate ei ori pot fi cauza altor urmări nedorite. Conținutul unor asemenea informații despre victimă poate privi infidelitatea conjugală etc. Totodată, la calificare nu are importanță dacă aceste informații sânt mincinoase sau veridice. La calificarea faptei, este obligatoriu să se stabilească că făptuitorul a folosit conștient starea dificilă în care se afla victima. Infracțiunea prevăzută la art. 173 Cod penal, se consideră consumată din momentul avansării cerințelor de intrare într-un raport sexual, întărind aceste

cerințe prin constrângerea corespunzătoare. La calificarea faptelor nu contează dacă făptuitorul a săvârșit sau nu raportul sexual sau alte acțiuni cu caracter sexual, însă această împrejurare trebuie luată în considerație la individualizarea pedepsei.

În această consecutivitate, instanța de recurs a reținut că prima instanță, la rândul său, corect a observat că hărțuirea sexuală constă în fapta prejudiciabilă alcătuită din acțiune adiacentă, iar vinovăția se manifestă prin intenție directă, motivul căreia este năzuința făptuitorului de a-și satisface necesitățile sexuale dar, omițând să se pronunțe asupra calificării infracțiunii prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, expuse în doctrină și prevăzute de norma penală imputată inculpatului, a dispus fără o motivare legală achitarea ultimului de sub învinuirea comiterii infracțiunii incriminate, deoarece particularitățile circumstanțelor atestate în declarațiile inculpatului, ale părții vătămate și ale martorului XXXXX, a mesajelor telefonice expediate de inculpat părții vătămate, soțului și rudelor ei în scopul, potrivit afirmărilor inculpatului, „*de a-i despărți mai repede... însă, XXXXX tot îi spunea că dorește să rămână cu XXXXX în căsătorie, iar el spera că ea se va răzgândi...*”, concluziile raportului de evaluare psihologică, că XXXXX manifestă semne specifice persoanelor abuzate (simptomatologia sindromului stresului posttraumatic, asociat cu stări depresive, obsesiv–compulsive și disfuncții neurovegetative), necesitând recuperare medicală și psihoterapeutică, denotă că în acțiunile inculpatului se regăsesc, în mod rezonabil, împrejurările relevate și elementele infracțiunii incriminate prin rechizitoriu.

Astfel, instanța de recurs a conchis că prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Referindu-se la decizia adoptată de către instanța de apel, instanța de recurs a statuat că aceasta nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, anterior nominalizate, le-a repetat întocmai, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință ilegală, nemotivată și neîntemeiată.

Suplimentar, instanța de recurs a constatat că instanța de apel, la rândul său, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, în special asupra declarațiilor părții vătămate și ale martorului XXXXX, asupra raportului de evaluare psihologică efectuat în privința părții vătămate, potrivit căruia aceasta manifestă semne specifice persoanelor abuzate (simptomatologia sindromului stresului posttraumatic, asociat cu stări depresive, obsesiv–compulsive și disfuncții neurovegetative), necesitând recuperare medicală și psihoterapeutică, asupra conținutului mesajelor expediate de inculpat în adresa părții vătămate și a soțului acesteia, adică nu a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

În prezența acestor constatări, instanța de recurs a conchis că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nepronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, ceea ce a denotat confirmarea în cauză a temeiului pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, pronunțată integral la 03 noiembrie 2016, apelurile declarate au fost admise, casată total sentința

și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Mîța Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 173 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă, în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie 10000 lei.

S-a dispus admiterea acțiunii civile înaintate, cu încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate a sumei de 10000 lei cu titlu de prejudiciu moral, iar în partea încasării prejudiciului material acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmând asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel **a constatat** că în perioada de timp cuprinsă între anii 2009-2014, Mîța Veaceslav, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale, manifestând comportament agresiv verbal și non-verbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, a șantajat-o pe XXXXX, amenințând-o că va aplica violență asupra soțului ei XXXXX, cu răspândirea știrilor defăimătoare cu privire la persoana ei ce vizează infidelitatea conjugală a acesteia, astfel determinând-o la mai multe raporturi sexuale și alte acțiuni cu caracter sexual nedorite.

Instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului a fost demonstrată prin probele cercetate de către prima instanță și suplimentar verificate în ședința instanței de apel, și anume declarațiile martorilor Popa A., Tabunșic A., Purice V., Iagun V., Botezatu P., Budiș P., Pruteanu L., Mîța C., precum și prin materialele cauzei (f.d. 239-242, vol. II), care au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce și care infirmă versiunea inculpatului, prin care acesta susținea nevinovăția sa.

Referindu-se la chestiunea de apreciere a probelor și raportând-o la elementele componente de infracțiune prevăzute de art. 173 Cod penal, instanța de apel a considerat probată existența obiectului juridic secundar al infracțiunii, și anume lezarea relațiilor sociale cu privire la libertatea psihică a părții vătămate XXXXX, atât prin raportul de evaluare psihologică a ultimei, cât și prin declarațiile acesteia și ale martorilor XXXXX și Blihar A.

Privind latura obiectivă a infracțiunii în cauză, care constă din acțiune principală și adiacentă, instanța de apel a reținut că prima s-a exprimat prin manifestarea unui comportament fizic, verbal și non-verbal de către inculpat, care leza demnitatea părții vătămate și crea o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare și insultătoare, iar a doua acțiune s-a manifestat prin amenințarea și șantajarea părții vătămate, acțiuni care în ansamblu se probează prin declarațiile părții vătămate, ale martorului XXXXX și prin procesele-verbale de examinare a conținutului informațional al telefonului mobil al soțului părții vătămate, din care rezulta că inculpatul a răspândit informații care au prejudiciat onoarea și demnitatea părții vătămate.

Referindu-se la chestiunea individualizării pedepsei ce urma a fi stabilită inculpatului, instanța de apel a reținut că acesta nu are antecedente penale și că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor mai puțin grave, circumstanțe care, în opinia instanței de apel, făceau rezonabilă stabilirea pedepsei sub formă de amendă, deoarece temeuri pentru aplicarea unei pedepse alternative mai aspre nu au fost stabilite.

Instanța de apel a ținut să aprecieze temeinicia în parte a argumentelor expuse în apelul avocatului în numele părții vătămate, privin soluționarea acțiunii civile înaintate.

Astfel, instanța de apel a constatat că în rezultatul infracțiunii săvârșite, părții vătămate i-au fost cauzate suferințe psihice, situație care impune stabilirea unui quantum bănesc cu titlu de prejudiciu moral, pentru a fi încasat de la inculpat în contul părții vătămate.

Referindu-se la solicitarea de încasare a prejudiciului material, din motivul imposibilității stabilirii cuantumului exact al acesteia, instanța de apel a dispus admiterea în principiu a acțiunii civile în partea respectivă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Antoci Maria în numele inculpatului, depus la 03 decembrie 2016, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea cererii depuse, recurentul a invocat următoarele:

- există dubii privind statutul de parte vătămată a lui XXXXX deoarece probele administrate denotă contrariul, și anume că aceasta a dorit și i-a folosit pe Mița Veaceslav și pe XXXXX în interesele sale. În acest context, recurentul menționează că inculpatul era în permanență alături de partea vătămată și o susținea, inclusiv în perioada sarcinii;

- raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 224a-2014 din 21.03.2014, efectuat în privința părții vătămate, nu indică cu claritate o concluzie privind starea psihică a acesteia, fiind menționat doar că partea vătămată conștientiza modul de viață pe care îl ducea, ceea ce denotă că îi era convenabil să păstreze relațiile atât cu inculpatul, cât și cu soțul său;

Recurentul invocă că careva acțiuni de constrângere a părții vătămate nu au avut loc din partea inculpatului, fiind vorba de o confuzie din partea primei, care nu s-a decis cu care dintre bărbați dorea să-și continue relațiile. Suplimentar, recurentul menționează că opinia instanței de apel, care a statuat asupra caracterului declarativ al versiunii inculpatului, este una greșită, deoarece martorii de fapt au dat declarații în favoarea inculpatului, iar comportamentul inculpatului, sub aspectul manifestărilor de: 1) îngrădire a posibilității de exprimare a victimei; 2) izolare a victimei; 3) desconsiderare a victimei în fața colegilor, nu s-a dovedit în cadrul cercetării judecătorești.

9. Pe cauză a fost depusă referință de către procuror, care pledează pentru inadmisibilitatea recursului declarat, pe care îl consideră vădit neîntemeiat. În susținerea poziției sale, procurorul a menționat că activitatea instanței de apel privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel propus de recurent, constituie o prerogativă legală a acestei instanțe, care nu reprezintă un temei separat de recurs, astfel invocarea acestei chestiuni fiind lipsită de careva suport legal.

Suplimentar, procurorul a invocat că motivele enunțate în recurs au constituit obiect de examinare la judecarea apelurilor, iar o altă opinie asupra probelor puse la baza hotărârii de condamnare nu poate justifica necesitatea reexaminării cauzei.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat dacă se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal constată că argumentele recurentului vizează în exclusivitate problema aprecierii probelor de către instanța de apel, în acest sens invocându-se nevinovăția inculpatului. Sub acest aspect, Colegiul penal reține că critica aprecierii probelor, la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, este inadmisibilă. În acest context, Colegiul penal reține că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul

acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. În acest sens, este necesar de a reitera că potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.*

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal va respinge argumentele recurentului în partea dată, ca fiind *de jure* inadmisibile.

Totodată, Colegiul penal apreciază critic alegațiile privind neîntrunirea elementelor infracțiunii, or acest temei pentru recurs este nemijlocit invocat în legătură cu chestiunea aprecierii probelor, care este inadmisibilă. În același context, recurentul nu și-a desfășurat argumentele, și anume prin specificarea elementului infracțiunii pe care îl consideră neîntrunit în cauză, situație care în ansamblu denotă că temeiul respectiv pentru recurs nu și-a găsit confirmare.

În prezența circumstanțelor constatate, din motiv că temeiul pentru recurs, invocat în cerere, nu și-a găsit confirmare, iar celelalte argumente sunt inadmisibile, precum și din considerentul că nu au fost depistate alte erori care, examinate din oficiu, să impună necesitatea casării hotărârii atacate, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Antoci Maria în numele inculpatului Mîța Veaceslav și de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui *Mîța Veaceslav XXXXX*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 ianuarie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș